

Zajčja nadloga v Zaplankah.

III.

To je bilo pa tistega leta in tisto zimo, ko je bil v Zaplankah tako hud mraz, da so Jurju brez puše pri zakurjeni peči v ustih sline zmrzovale. Snega je padlo tako na debelo, da so ljudje komaj upali pokukati skoz okno. V vseh Zaplankah je bil komaj en sam človek, ki je upal iz hiše. To so bili ata župan Teleban, ki so vsak dan hrabro zadeli na ramo svojo puško in šli na lov. Razume se, da so se večkrat vrnili vsi prezeblji, vselej pa brez plena. Odnehali pa vendar niso, tega jim ni dopustila njihova županska čast, ki zahteva celega, nepopustljivega moža, in tak so ata župan Teleban tudi bili.

Jur brez puše se pa tudi ni dal ugnati v kozji rog. In v resnici je Jur brez puše v kratkem postal spet junak, pa še večji kakor ata župan Teleban. Vsak dan je spravil vsaj enega zajčka ne na oni svet, marveč v svoj lonec in se z njim mastil. Vsi seveda mislite, da je kako puško kje staknil. A, kaj pa še! Motite se. Puško so imeli samo ata župan Teleban, druge puške pa v Zaplankah ni bilo. Po resnici in pravici rečeno: Jur brez puše je lovil zajce — z roko! Pa ni to prav nič smešnega in vem, da si mislite: Kako neki bo ta stara pokveka Jur brez puše v tako hudi zimi zajca z roko ujel, saj še po kopnem ni znal teči? Saj imate nazadnje kar prav, a tu je prišlo nekaj drugega vmes. Ni namreč Jur brez puše prav nič tekal za zajci, ampak so zajci pritekli k njemu. To je bilo nekaj čudovitega in se je moglo zgoditi samo v Zaplankah. Bilo je pa takole:

V tisti strašni zimi je torej bilo. Snega je padlo za moža visoko. Nekega večera, prav za prav je bilo že ponoči, se je Jur brez puše odpravil iz svoje bajte. Nekaj korenjev je vtaknil v žep in šel. Mraz je pa tudi tako razsajal, da so Jurju brez puše dolgi brki kar zamrznili in od brade so mu visele ledene sveče kakor od strehe. Komaj je zavil okrog ogla bajte, že je prepodil nekaj zajcev. Ko je prišel sredi polja, ga je mraz že pošteno tresel, pa se ni dosti menil za to. Okrog ušes mu je piskalo, tak veter je bril čez zasnežene poljane, in po žilah mu je že pol krvi zamrznilo. Če bi luna tako močno ne sijala in ga ne grela s svojimi žarki, bi bil Jur brez puše tisto noč čakal nesrečen konec svojega bednega življenja. No, hvala Bogu, tega se mu ni bilo treba bati, še pomislil ni na to, ampak je korajžno legel v sneg in se zabrskal vanj. Tako je ležal v snegu kakor v topli postelji. Med zobe je stisnil korenje, ki je gledalo iz snega. Držal ga je v zobeh kakor veliko, debelo cigaro. Če bi prišel kdo mimo, bi se mu o človeku še sanjati ne moglo, samo korenje bi videl, korenje, ki raste iz snega.

Tako je Jur brez puše ležal zabrskan v snegu, dolgo je čakal in čakal — nič. Pol ure je čakal — nič. Celo uro — nič...

Nenadoma pa je začutil, da mu je korenje med zobmi čudno oživel in da se je začelo premikati. Kakor da ga nekaj gloda, kakor da mu ga nekaj hoče izpuliti iz ust. Teda j je pa Jurju brez puše zatrepetalo staro srce v nenadnem veselju, s stegnjenima rokama je zamahnil skupaj in — hopti — v rokah je držal — zajca. Brž mu je zavil vrat, vrgel ga malo v stran in se spet naglo zabrskal v sneg, koren spet potisnil med zobe in znova čakal. Spet je nekaj začelo glodati korenje — že je držal drugega zajca. Spet mu je zavil vrat, ga vrgel k prvemu in spet počakal tretjega, četrtega, petega... Da, pet zajcev je ujel prvi večer! Ležati

dve uri takole zakopan v sneg, to niso mačje solze. Človeku začne biti nekoliko mraz in počasi ga začne zebsti v mezince na nogah, na vse zadnje pa vendarle ni tako hudo, kakor bi človek mislil. Nikak čudež torej ni bil, če je Jur brez puše zajce z roko lovil, pa ni sam tekal za njimi, ampak zajci k njemu. Če pa kak nejevernik le še ne verjame in mu to

nikakor noče v glavo, naj pa morebiti sam poskusi, nemara bo tudi njemu sreča mila.

Takrat se je za Jurja brez puše začela nova, zlata doba. Ponoči je zajce lovil, podnevi jih je jedel in spal. Svoje skrivnosti pa ni živi duši v Zaplankah nikoli izdal.

Pa glej ga spaka, ko je nekega dne Jur brez puše obiral zajčja reberca, prilomastijo v njegovo bajto sam — bognasvaruj — ata župan Teleban.

»Ti, Jur, ti pa zajca ješ, a?«

»Tako je, ata župan, zajca jem«, je dejal Jur.

»Ti kanalja požrešna, vse zajce mi boš postrelil! Seveda, potem pa ni čudno, če se jaz dan na dan trudim, pa nobenega ne ustrelim.«

»Nobenega ustrelil, ata župan,« se zagovarja Jur brez puše. »Odkar ste mi puško vzeli, še nisem nobenega ustrelil in nikoli več nobenega ne bom.«

»Šment, še lagal mi boš! Saj prav zdaj zajca glodaš!«

»Tisto pa, ata župan, zajca pa res glodam.«

Toliko časa sta se pričkala v besedah, da je Jur nazadnje vendarle moral povedati, da

zajce kar z roko lovi. Atu županu Telebanu so od jeze seveda vsi sivi lasje pokonci stopili. Da jih z roko lovi, tega njihova sicer modra butica ni mogla razumeti. Jur je pa kar svoje tiščal naprej: zajca zagradi in ga ima!

»Ne boš me za norca imel, Jur! Ali veš, kdo sem jaz? Ti zajce streljaš, drugače ne more biti.«

Tedaj je pa Jurja brez puše ujezilo. Segel je pod klop in privlekel zajčjo kožo. »Pa pogledjte, ata župan, če je koža kje prestreljena, a? Jaz zajca zagledam, stečem za njim, zgrabim ga za rep in ga na mestu zadavim!«

»Tristo pipecev, Jur! Če si pa tak, pa bodi!« Ata župan Teleban se jasnemu dokazu niso mogli več upirati. Od jeze so pihali kakor gad na soncu in odhajali. Jur brez puše se je pa smejal, stopil na prag in za njimi fige kazal. Neznansko dobro se je to zdelo Jurju in od samega veselja se je sedemkrat na peti zasukal. (Dalje.)

Jože Dular:

Veliki teden ministranta Jančeta.

Janče je bil ministrant. Šest let mu je bilo, ko je prvič stopil pred oltar. Tedaj še ni hodil v šolo. Bilo je na Telovo, pred procesijo. Bandera so že stala pred cerkvijo, ljudje so se zbirali v pare, vse je bilo pripravljeno, ko je nenadoma zmanjkalo šestega ministranta. Povsod ga je iskal cerkovnik, a zaman. Pa je zagledal Jančeta in ga vprašal, ali bi hotel nositi svečo pred nebom. Nič ni odvrnil Janče. Cerkovnik ga je odpeljal v zakristijo in nekaj minut nato je že stal sredi ministrantov. Sveča, ki jo je nosil, je bila težka in v vročini je omahoval, a bilo je vendar lepo: bil je ministrant.

Od tistega časa je mislil samo eno: da bi lahko vsak dan pred oltarjem prenašal veliko knjigo in molil v onem čudnem jeziku, ki ga zna sosedov Drejče. A želja se mu ni izpolnila. Sicer ga je še dvakrat poklical cerkovnik, da je šel po oglje in enkrat je celo razpihoval ogenj. Ko pa je vrtel posodo z ognjem, je zadel ob zid in raztresel žerjavico. Cerkovnik ga je zato zlasal in poslej se ni več upal v njegovo bližino. Samo gospodu župniku je nekoč plašno omenil, da bi rad postal ministrant.

»Zakaj ne, Janče! Malo počakaj, da dorasteš in pojdeš jeseni v šolo. Potem pa, potem boš pa lahko ministrant.«

Župnik ga je pobožal po kuštravih laseh in odhitel v zakristijo.

Sedaj je čakal Janče dvoje: da zraste do one višine, ki je potrebna ministrantu, in da pojde v šolo. Za drugo ni skrbel, samo jedel je več kot prej in vedno izpraševal mater, kdaj bo sejem v mestu, da mu bo kupila knjige.

No, končno je šel v šolo, ministrant pa ni postal. Tedaj je spet povprašal župnika, ali lahko pride v zakristijo. Župnik pa se je samo nasmehnil.

»Počakaj, Janče, še malo počakaj, da spoznaš črke. Kako boš bral po latinsko, ko še slovenski ne znaš!«

Od tedaj se je Janče izogibal župnika in cerkovnika. Tudi s sosedovim Drejčetom ni več govoril. Samo učil se je.

Minili sta dve zimi in naslednjo pomlad — Janče je bil že v drugem razredu — ga je ustavil gospod župnik v šoli in mu dejal:

»Janče, ministrant si lahko, če boš priden. V nedeljo popoldne bo križev pot in ti boš nosil križ.«

Nedelja je prišla. Eno uro pred popoldanskim opraviлом je prišel Janče v zakristijo. Oblekel se je in nepremično držal križ. In ko je prišel gospod župnik, ga je zopet pogladil po svetlih laseh in mu dejal: